

Ініціативність і креативність молоді надихає і додає сил у роботі

Розповідає Олександр Слюсарський, проректор соціально-виховного відділу в Українському центрі вищої освіти.

Розкажіть про ваші шкільні роки і де ви навчалися після школи?

Мої шкільні роки пройшли в Кривому Розі, в Радянському Союзі, країні, якої вже не існує. Того часу нас намагалися виховувати в дусі комуністичної ідеології. Я ріс у віруючій сім'ї, хоч моє оточення було атеїстичним, і ставлення до віруючих в радянські часи всім відоме. Віруючі молоді люди не могли отримати освіту вищу за середню. Але і в школі, де я вчився, не допускали таких учнів до навчання в 9 та 10 класах, а одразу після закінчення 8 класу нас намагалися відправити вчитися до інших закладів, щоб ми не погіршували своєю присутністю статистику певної школи наявністю в ній віруючих учнів. Тому батьки порадили мені отримати освіту та спеціальність в професійно-технічному училищі, щоб мати диплом і можливість пізніше працювати на виробництві.

Я ріс у промисловому місті, де населення було зайняте переважно роботою на заводах, шахтах, кар'єрах та промислових підприємствах і попит на робочі руки завжди був. Так я вступив до одного з училищ міста і провчився там три роки.

Як проходили ваші студентські роки? Що для вас було найважливішим?

Студентське життя було надзвичайно цікавим, я мав можливість, не дивлячись на всі перепони, які чинила радянська влада, відвідувати різноманітні гуртки, приймав активну участь у житті навчального закладу. На той час я вже закінчив музичну школу і паралельно з навчанням в училищі продовжував

розвиватися як музикант – грав у камерному оркестрі, а також у міському духовому оркестрі. В церкві, яку я відвідував, майже щовечора відбувалися різноманітні заходи, в яких я теж брав участь. Молодіжні зустрічі, репетиції хору, інструментального та естрадного ансамблів, духового оркестру, вивчення Біблії, тощо. Вільного часу не було взагалі, але то був надзвичайно цікавий період мого життя. Я намагався розвиватися всебічно і використати той час по-максимуму, про що не жалкую, а навпаки, вдячний, бо це дало мені поштовх для розвитку в подальші роки. І в майбутньому, коли з'явилася можливість отримати ще одну освіту, я вступив до Заокської духовної академії, де вчився на бакалаврській програмі, а потім продовжив навчання на магістерській.

Чи пам'ятаєте, як заробили свої перші гроші?

Свої перші гроші я заробив у віці 15 років, коли проходив практику на шахті під час навчання в училищі. Через три роки я закінчив навчання, отримав диплом з відзнакою і був прийнятий на завод у цех металоконструкцій, де, як молодий спеціаліст, разом з іншими працівниками виконували різноманітні замовлення, збираючи конструкції для промислового комплексу Кривбасу. Там я міг працювати до призову в лави Радянської армії, забезпечуючи фінансово себе і підтримуючи сім'ю.

Яку посаду займаєте зараз? Що входить у ваші обов'язки?

Наразі я працюю в Українському центрі вищої освіти на посаді проректора соціально-виховного відділу. Коли з'явилася ця вакансія в інституті, мені подзвонили представники Ради засновників даного навчального закладу з відповідною пропозицією, на яку я погодився. Соціально-виховний відділ має великий спектр задач. У команді проректора коменданти гуртожитків, наставник студентів, фельдшер, психолог, керівник музичних колективів та керівник рекламного відділу. Також проректор є членом Вченої, Студентської та Адміністративної рад.

Незважаючи на велике навантаження, робота проректора доволі цікава, є можливість ініціювати проекти, передати свій досвід підростаючому поколінню, підтримувати численні ініціативи студентів та керівників підрозділів і намагатися створити гарну атмосферу у взаємодії працівників, студентів, адміністрації та безпосередньо в самому студентському середовищі. Свого часу мені вже доводилося працювати зі студентами, ця сфера мені знайома, тому я без вагань погодився на пропозицію зайняти цю посаду.

Що вам подобається у вашій роботі найбільше?

У цій роботі мені подобається те, що справу маєш саме з молоддю, енергійною складовою нашого суспільства. Їх креативність, ініціативність, бажання зробити щось цікаве і корисне для суспільства і для тих, хто безпосередньо навчається в інституті, надихає і додає сил в роботі. Також варто відзначити порядність та вихованість, поважне ставлення до викладачів багатьох студентів. З таким потенціалом молоді люди можуть досягти певних висот, хай Бог їм у цьому допоможе.

Питання – Дмитро Войтович